ANUL I.—Nr. 5. CENZURAT. 4 PAGINI 2 LEI. PITEȘTI, 10 AUGUST 1935.

„Cuvântul Argeșului“

Organ bilunar de luptă națională și informație cinstită.
Redactor: Șt. Bădescu

Redacția și Administrația:
Pitești. — Strada Doamna Bălașa Nr. 45
Tipografia „Liga Poporului“

Vrednicia

Pe linia naționalismului integral, vrednicia este cea mai temeinică justificare a dreptului de protest și de energică apărare contra celor ce vor să ne ingenuche și să ne cutrupească. Iar vrednicia însemnează muncă cinstită, chibzuită și neintreruptă pentru înmulțirea mijloacelor și produselor necesare unei viețuiri civilizate, care permite o continuă desvoltare a puterilor fizice și morale ale noastre și copiilor noștri.

De aceea și noi intemeiem pe vrednicia românului dreptul lui de stăpân pe bogățiile acestei țări și de primă folosință a lor.

Căci Românul a avut și are din prisos virtutea vredniciei. Iar dacă unii, nu fără vicleșug, au căutat să i-o tăgăduiască sau să i-o pună la indoială, aceasta s'a întâmplat din două pricini:

Intâiu, pentrucă de multe ori, vrednicia românească a fost un capital folosit de străini cari și-au insușit și meritul și venitul. S'au impănat cu munca noastră și ne au luat și profitul acestei munci, lăsându ne numai o sgârcită plată a sudoarei zilei, fără nici o considerație la viața noastră sufletească și nici măcar la existența noastră materială peste zilele de tocmeală. Căci orice muncă trebue să producă și o provizie de prevedere pentru ziua de mâine. Aceasta peste intreținerea necesară vieții fizice și sufletești a zilelor de azi.

Ridicarea noastră și propovăduirea ce purtăm pe aceste meleaguri, țintește tocmai ca să inlăture de pe jugul românului *„musca ce vine dela arat“* sau roada mănoasă și bogățiile acestei țări, crescute, ingrășate și înmulțite prin truda și sudoarea fiilor ei, să fie pentru creșterea și intărirea lor.

A doua pricină de necunoașterea deplină a vredniciei românești este modestia legată de ea. Vrednicia românească, curată, nu este fanfaroană. Ea își găsește toată mulțumirea în ea însăși, în rodurile sale și nu simte nevoie să-și astupe găunoșenia prin sgomote și reclame de bâlciu. Și ne pare bine că suntem în măsură să folosim o pildă din chiar județul nostru.

In partea de nord a orășelului Curtea de Argeș, vechiu scaun domnesc pe care se părea că l-au uitat și oamenii și Dumnezeu, s'au ridicat în răstimp de 10—12 ani o mulțime de așezăminte: Un seminar măreț, o școală de cântăreți neintrecută de alta din țară, un palat episcopesc, o gospodărie producătoare de venit și dătătoare de model ș. a. m. d. Se mai vorbește de lucrări mari făcute la mânăstirile Văleni, Turnu, Bascovele și Robaia, unde pretutindeni suflă un duh de înoire și ridicarea a vieții mânăstirești.

Cine a știut și cine a vorbit despre toate acestea până acum în cercuri mai largi? Nimeni, pentru că cel ce le-a realizat, Episcopul Nichita dela Curtea de Argeș, este un tip de român, vrednic și modest. Sub ploaia de ocări și împotriveli din toate părțile, a activat în tăcere și fără preget. Lucrarea sa însă a inceput să se vadă și se va vedea și mai lămurit, mâine.

Si cazuri similare sunt multe. Datoria tutulor cari le cunosc este de a le scoate în văzul lumii, pentru că in afară de rostul lor productiv, ele sporesc capitalul de incredere în virtuțile noastre românești.

Mâini active și priceperi verificate avem d e s t u l e în țara noastră. Ele constituesc capitalul nostru de vrednicie românească și de sănătate morală și intăresc cu sigiliul lor dreptul de a ne scutura de toți streinii și profitorii indigeni cari sub masca priceperii lor deosebite vor să ne umilească și să ne speculeze.

Ghinea Barbu.

Rugăm stăruitor pe abonații, să țină seama de greutățile noastre bănești și să ne trimită abonamentul.

Nu-i politică de împrumut!..

Democrația cu valul ei de falșe libertăți a adus haos nu numai în viața socială ci și în propria existență a individului. Primejdia mare este pentru stat, care este terfelit cu un cinism revoltător de către membri săi, intre care nu mai ecsistă coeziune.

Accesul ori cui la vieața publică a dat naștere la vre-o saptesprezece partide politice cu tendințe nobile de guvernare, cari fericesc imaginația inconștientelor numere de votare, dela 21 ani în sus. In ele se înregimentează masele sărăcite, dar iluminate de minciunile negustorilor de misticism, politicianii. Se bucură omul că are și el drepturi politice!

Frumoase vremi!

Merg la alegeri, cari sunt adevărate sărbătoare ale ticăloșiei, cu aceleași bețe necojite și cu aceleași trupuri ascete, ca să umple pungile marilor proprietari de urne. Și mai sunt veseli că spun „ai noștri“ și „ai voștri“!

Totuși să nu-i acuzăm atât de mult pe acești țărani asceți, fiindcă pe colțul gurii lor prinde zâmbetul desamăgirii. Un vânt al primenirei pare să bântue holdele sufletelor românești. Era și natural, poporul nostru care a străbătut atâtea veacuri cu liniștea filosofului și cu vânjoșia brațului, să nu bage de seamă falimentul democrației.

Ne tragem din popoare cari n'au admis amestecul tuturor în trebile statului, care era un cult pentru ele. Statul era puterea organizată temeinic, care frângea orice tendință anapoda. Totul se subordona statului, condus de un șef suprem.

Pierea individul, dar se păstra statul. Azi piere statul, dar indivizii să scape. Și încă ce soiu de indivizi:

Unii din ei aparțin celei mai odioase rase, care potrivit blestemului biblic, va fi aruncată și de aici ca și din Egipt, odinioară, rasa ebraică. Nu este ură de rasă, nici împrumut de peste hotare, cum vor să spună unii din savanții noștri democrați, ci instinctul nostru de conservare. Avem dreptul să ne apărăm ființa neamului nostru, când e în primejdie mare.

Unde se pomenea ca acești blestemați Ebrei să aibă drepturile, pe cari le au acum cot la cot cu noi, pe vremea lui Ștefan cel Mare etc...? Pe atunci nici un străin nu putea să se amestece în trebile conducerii. Numai autohtonii aveau mândria conducerii propriului lor destin.

Asemenea se poate spune și despre ceilați minoritari, înfiltrați de vitregia timpurilor pe pământul nostru.

De ce să aibă o presă, nu pentru trebuința lor—pentru care nimeni nu s'ar opune—care să aibă puterea să dirijeze opinia poporului majoritar? Ce sunt ziarale otravă: Dimineața, Adevărul, Lupta, Zorile și Tempo și alte multe publicații ce minează sufletul Românilor?

In Ardealul lui Horia, minoritarii sunt privilegiați ca și ieri.

Politicianii fac pacte cu ei de teama alegerilor și tot ei sunt stăpânii orașelor, cuibare de desnaționalizare și azi ca și înainte de 1916.

Banii și presa lor distrug ființa neamului nostru, iar pricopsiții noștri oameni de stat celebri gustă cantalupi scumpi, silindu-se să apere ce nu se mai poate apăra.

Români, cari mai aveți sufletul nealterat de cocaina vremii de azi, strângeți rândurile. Neamul Românilor va învinge!

Titu Bădescu.

CUM SCRIU EVREII [1)]

Evreii din Sărindar, pentru a micșora, în ochii opiniei publice, valoarea politică a tineretului de dreapta, au recurs și la acuzația că toți antisemiții nu sunt decât huligani și... inculți! Nu știu carte—nu știu să scrie.— Nu li s'a băgat în seamă încă, această infamie; dar va trebui să răspundem. Și vom arăta că ei, streini de spiritul limbii noastre, ca și de sufletul românesc, ei nu știu să scrie și ei ne stâlcesc limba. Vom arăta aceasta nu atât ca să ne răzbunăm, ci pentru că presa din Sărindar constitue încă! pentru multă suflare românească mijlocul de informare și instruire—atât cât poate instrui o gazetă; că mulți tineri iau lecții de compoziție și ortografie—fără să-și dea seama—dela evreii din presa noastră.

Iată, de pildă, cum scrie cel mai deștept dintre ei—B. Brănișteanu sau Braunștein. Nici ăsta nu știe că în limba noastră există *i* ca formă scurtă de pronume personal în cazul dativ sing. De aceea scrie el: „îi s'a zis“ sau „care'i se aplică“ (observați lipsa simțului pentru limba noastră?) și iată cum mai scrie evreul, grăbit și nepăsător față de însușirile limbii noastre:

„*Pentru odolă* vroim și noi etc.“, sau „la cunoștință *prea puținoru*“. (Dimineața, 17 Iulie 935, pag. 3-a). In felul acesta vom căuta să le băgăm în ochi toate greșelile de limbă pe care le fac la tot pasul, ca să-și potolească și zelul calomnios și să înceteze și cu aceste greșeli—ei, cari acasă vorbesc jidovește (ce scârboasă e limba lor!) iar la gazetă scriu românește, cum pot!

Gh. N. D. Profesor de limba română.

1) Rugăm pe d. profesor să ne mai trimită spicuiri din acestea. N.R.

Un gest Ierarhic.

Cazul Pr. Mihail Chiriţă şi Pr. Predeanu

Cronica din acest număr urmă să fie ocupată de şedinţa Societăţii preoţilor „Frăţia" Nr. 1 şi Nr. 2, ce s'a ţinut la 29 Iunie [1]. Iată însă că suntem nevoiţi a o amână pentru alt număr, pentru a face loc unui nou şi curios eveniment petrecut în catedrala Sfintei Episcopii în ziua de Duminică, 28 Iulie a. c. Ziarele i-au zis „conflict" „neînţelegeri" etc.

Se petrec aci neînţelegeri între slujitorii Catedralei, cari trec de poarta parcului, în ale cărui boschete ar fi bine să se înfunde ecoul acestor neînţelegeri. Dar nu! Ambiţiile nu se topesc înainte de a le cunoaşte publicul. Şi parcă nici opinia publică — chit că le judecă rău — nu le judecă de ajuns; şi deaceia trebue să le judece „Justiţia" cea omenească. Aceea din ghiarele căreia, preoţii au datoria a scoate pe enoriaşii lor prin pace prin bună înţelegere, prin mijlocul, „decât o judecată dreaptă mai bine o împăcare strâmbă"! Se judecă de ani de zile, „eclesiarhul" cu „directorul". Şi cine nu ştie de procesele lor! Când li s'a părut că sunt gata să termine la Piteşti un proces început la C. de Argeş, încep altul tot la C. de Argeş spre a ajunge iarăşi la Piteşti. Bătătorit drum a mai ajuns şi drumul Piteştilor.

Vrem să fim nepărtimitori. Deaceea nu putem trece cu vederea că o „parte" (să-i zicem: Directorul) cunoaşte mai bine drumul Tribunalului decât cealaltă parte; într'un timp îi număram vre-o 12 procese după numărul bucăţilor dintr'o duzină, în cari era şi reclamant dar şi inculpat. Şi nu ştiu zău în ce ton va fi sunat vocea falşă a aprodului strigând „părţile" la proces. Am fi curios să ştim în ce ton clasifică directorul această strigare. E doar muzicant de rasă. Născut nu făcut. Ce frumos ar cântă el mereu în biserică!! Dar să revenim la 28 Iulie. Adică la 14 zile după căderea Bastiliei.

In aceia zi, începea păr. Mihail Chiriţă — directorul — slujba la „Impăratul păcii" pe timp de o săptămână. Tot atunci însă a venit peste el, păr. Predeanu, revizor pensionar, dar preot al Catedralei. S'a întâmplat un conflict. Intre ei amândoi. Rezolvat într'un fel de P. S. Episcop, atât atunci imediat cât şi prin ordin circular restrâns. Atât. In oraşelul în care însă, vestea unei întâmplări fără însemnătate, petrecută la „fabrică" (nordul oraşului) ajunge, de mărimi şi proporţii cât Negoiul, la sudul oraşului cu aşa repeziciune încât nici cu aeroplanul de ar fi fugit, vestea nu ar fi reuşit să aibă o asemenea performanţă, [2] Deaceia tot în acea dimineaţă, oraşul a ştiut tot. „Ai auzit ce au făcut la mărăstire?! Erá întrebarea perpetuă care n'aşteptă răspuns fiindcă se ştia.

Prin ce curios fenomen însă iată că la câteva zile, când svonul era în toi, apare în „Dimineaţa" o mică dar consistentă informaţie, tendenţioasă şi interesantă pentru una din părţi: Arăta pe scurt „conflictul" însă se desprindeau din el, trei puncte: 1) se întrebuinţa repetat termenul „preotul Chiriţă" 2) se arătau ca amândoi deopotrivă vinovaţi şi 3) se anunţa o pedeapsă ce nu corespunde adevărului. Să ne explicăm: 1 termenul „Chiriţă" erà intenţionat pus să facă o confuzie deoarece sunt „2 preoţi Chiriţă". Deci să nu se ştie care din ei. Parcă nu mai odată a păţit unul pentru altul?! Şi la aceiaşi biserică. 2) Vina nu putea fi egală la amândoi, iar 3) pedeapsa propriu zis nu există. Adică depinde, cum vrei să o ei. Universul, gelos şi el. Adică corespondentul lui: dece jidanii dela „Dimineaţa să publice şi ei? Şi încă şi din Piteşti. Şi relatează şi el faptul. Cu mai multă sursă de informaţie, Şi, pare-se, mai obiectiv. In măsura în care un ziarist — la cotidian — poate fi obiectiv. Piesa e în curs. Se joacă. Mai sunt şi acte dar mai interesante, tablouri. Noi ştim, cum s'au petrecut. Până acum. Ştim şi „pedeapsa" dată. Părintească şi duhovnicească. Caracterizată de îndelunga răbdarea a bătrânului şi înţeleptului ierarh.

Relatăm şi noi cazul. Pe scurt de tot. Şi pretindem că-l relatăm precis. Fără ură şi fără părtinire. Cu frica în Dumnezeu şi pentru sfânta dreptate. Să'ncepem: la 28 Iulie „erá în rând păr. Mihail Chiriţă". Tot pentru acea Duminică, a fost chemat prin curier — paracliser — la biserică a sluji păr. V. Predeanu. Să liturgisească amândoi, fiind o hirotonisire în acea Duminică. Păr. Chiriţă Mihail — probabil că nu a ştiut că păr. V. Predeanu a fost chemat. Ci a crezut că a venit aşa de chef ul lui. Cum, cam are obiceiu păr. Vasile. Şi aceasta l-a deranjat pe păr. Mihail Chiriţă. Care s'a desbrăcat de vestminte — era utrenia şi s'a dus să reclame Prea Sfinţitului Stăpân. Ce a reclamat, ce a convorbit cu P. S. la ce concluzii s'a ajuns?! Cine poate şti.? A fost cineva de faţă? Nu. Totul este ce s'a văzut de credincioşii din Biserică, (enoriaşii preotului Cornel Voiculescu — Teleorman, veniţi în pelerinagiu). P. S. Episcop a venit în biserică, a desbrăcat pe păr. V. Predeanu şi le-a interzis la ambii de a sluji în acea Duminică. A delegat pe preotul Aurel Popescu să slujască. Neavând dispoziţie sufletească, P. S. Episcop n'a mai făcut nici hirotonisirea hotărâtă. Iar a doua zi le-a trimis „preoţilor Catedralei" un ordin de care vom vorbi mai jos. Atât! ăsta este cazul. Aşa s'a petrecut. Ce e mai mult, este exagerare. Dar este destul. Dece a reclamat păr. Mih. Chiriţă pe păr. Predeanu? Care erá chemat! Păi pe cine nu reclamă păr. Mih. Chiriţă? De cine nu se plânge el. Şi cu cine nu se judecă el? E curios pentru cineva? Dece? Că-i luă din venitul zilei? Păr-te!! «Dar am fost chemat zice păr. Vasile, pe bună dreptate. Măsura care s'a luat, este o pedeapsă? Hotărât că da! Ordinul Nr. 5787 este un act public. Deci îl putem pune aci ca cititorul singur să judece şi să aprecieze. N'avem loc însă. Ş'apoi să se ştie că revista noastră se ocupă cu ceva mai naţionalism decât popese. Noi cităm numai câteva rânduri, din cari, cetitorul să-şi facă singur aprecierea acestui caz care a deviat atât.

„Cei ce au procese, de orice natură, nu vor mai servii la rândul ce li se cuvine, nici în Duminici, nici în Sărbători până nu vor dovedi că nu se mai pârăsc",... cu aşa numiţi preoţi ai Catedralei, însă nu voi mai liturghisi împreună. Ei vor servi pe rând câte unul la săptămână şi nici în sobor nu vor mai liturghisi... iar înaintea acestor citaţiuni spune... şi pentru ca să nu mai ajungă în starea în care am fost azi ca să dăm credincioşilor un spectacol sub toată critica am luat hotărârea pe care v'o comunic tuturor spre a vă conforma. Semnează ordinul P. S. Episcop personal. Şi a dat acest ordin după ce şi-a epuizat toată îndelunga răbdare înţeleptul ierarh şi după ce „a *fost ameninţat din partea* unor preoţi că vor face scandal deşi ei au fost începătorii proceselor". Şi aceştia nu sunt decât unul singur. Qousque tandem abutere patientia nostra? Pe bună dreptate; trebuià să ajungă şi P. S. Episcop să-şi zică: „Până când vă faceţi de cap?! Ia cârja P. S. Stăpâne şi dă-i afară din biserica pe care o necinstesc? A zis Mântuitorul să ierţi de 70 de ori câte 7 dar când a trecut şi de acest număr! n'a făcut bici de frânghii şi a răsturnat negustori şi tâlharii dele templu cari prefăcuseră templu în altceva decât casă de închinare? Şi răb-

[1] Vom publica în numărul viitor.

[2] Dacă nu erau în cauză două feţe proeminente ale bisericii, cunoscute în deajuns ca atare.

CE NE-AU ADUS STRAINII.

Trăim epoca unei complecte dezordini sociale, morale şi economice. Aceasta este ştiută de toată lumea, trâmbiţată şi aruncată de unul în spatele altuia, fără să se găsească o soluţie de îndreptare, ce pare să întârzie cu actualul sistem de guvernare haotic şi iresponsabil. In primul rând, o cangrenă adâncă pe trupul firav al acestei ţări: depresiune morală de sus în jos, conrupţie, desfrâu, ilegalităţi şi toată gama fără de legilor săvârşite de cei ce gândesc că nu mai au de dat socoteala nimănui.

Această totală decadenţă, după câte ştim cu toţii, nu este specific românesc, ci este rezultatul infiltrării unor elemente străine de origina, sufletul şi aspiraţiile acestui popor. Profitând de caracteristica ospitalitate românească şi atraşi de mirajul unei ţări bogate, o mulţime de străini s'au îndreptat spre plaiurile noastre, pentru a exploata şi pune în valoare (zic ei) imensele bogăţii româneşti. S'au stabilit aci nu cu gândul de a duce o viaţă de colaborare cu elementul autohton, ci numai cu dorinţa vie şi rapace de a se îmbogăţi şi prin aceasta de a domina economiceşte, politiceşti şi spiritualiceşte pe băştinaşi. Au pus stăpânire pe toate avuţiile ţării şi s'au îmbuibat, s'au înmulţit ca şoareci şi au mai chemat şi pe alţii să împartă prada ce le căzuse în mână aşa de uşor.

Cete şi bande de hămesiţi, certaţi cu poliţiile şi justiţiile altor ţării, vagabonzi şi excroci ordinari, scursorile străinătăţii se îndreaptă spre pământul făgăduinţei, canaanul românesc.

Astfel ajungem la trista situaţie în Moldova lui Ştefen Vodă peste 75% din comerţ să fie în mâini jidoveşti. Mai jalnică este starea Maramureşenilor şi Bucovinenilor, unde colonii întregi de evrei galiţieni, cea mai scârboasă specie, părăsesc ţinuturile ce se aflau sub focul marelui război şi se stabilesc peste gospodăriile bieţilor români, plecaţi la datorie. După războI, care ne aduce în provinciile alipite un însemnat contingent de minoritari, „sfânta noastă constituţiune" îi declară cetăţeni români, cu drepturi egale: deci cu această armă în mână pornesc mai strajnic la lucru. Au pus stăpânire pe ban, care de altfel este Dumnezeul lor, au cumpărat toate guvernele, pentru ca să-le menajeze interesele şi acum dau ultimul asalt pentru a distruge ceeace a mai rămas nobil în fiinţa omului „sufletul". Intrebuinţează şi practică cele mai infecte mijloace pentru a-şi ajunge scopul. Impreună cu ceilalţi minoritari: Unguri, Ruşi, Bulgari, Ucraineni nu urmăresc altceva decât desmembrarea statului românesc. (In privinţa numărului suntem statul cu cel mai mare procent de evrei, 12% iar Bucureştiul el al doilea oraş unguresc după Budapesta cca. 100000 Unguri).

Dacă cercetaţi firul oricări potlogării în averea statului român, veţi găsi pe lângă politiciani români sau acoliţii lor câte un nume de import. Cine-i faimosul Zeletzki, Tischler, Blank, Nacht, Lintzmaier etc. etc.? Cine-s cavalerii spirtului negru sub ministeriatul de pomină al lui Madgearu sau ai bursei negre astăzi, protejaţii economiei naţionale încăpută pe mâinile maharadjahului Max Auschnit sau a tuturor Kaufmann-ilor? Cine-s doctorii, fără drept de practică medicală, Friedman şi Pipergal, asasini de copii în pântecele mamei creştine? Cine-s traficanţii de carne vie sau de valute?...

Exemple sunt o sumedenie, sufletul ni-i mare, însă gazeta mică.

Acum reţineţi şi cine ia apărarea sau acoperă cu tăcerea lor pe aceşti gangsteri ai României: Grauer, Blumenfeld, Braunştein, Honigman, Socor etc. ce

darea P. S. Voastre, a iertat mai de multe ori decât de 70 de ori câte 7. De mult a depăşit. Preoţii dela Catedrală, cari n'au enorie—parohie, dar tot se ceartă. Acum înţelegem noi de ce la parohii, ori biserici cu enoriaşi şi cu 2 preoţi ori mai mulţi, se cam ceartă. In unele locuri. Ce de a-i mai zice eu dar „tu te'ntreabă şi socoate"... Pune Doamne! strajă gurii mele...

St. Ciclop

Oare „corb la corb îşi va scoate ochii"?!

(Cine-i prea stimatul escroc „Călătorescu"?)

In ultimul timp ziarele ne-au adus ştirea unei senzaţionale chestiuni: escrocheria cu devizele, în care este implicat ca factor principal chstorul Călătorescu.

Ce bine ar fi ca biata noastră justiţie să nu mai umble şi de data aceasta cu mâinile la ochi — dar cu degetele resfirate — şi în ciuda tradiţiei să nu se mai conformeze proverbului „corb la corb nu-şi scoate ochi", cum a făcut acum un an şi ceva, când mă miră prin ce împrejurări, glasul pătrunzător al opiniei publice a fost înăbuşit sub presiunea respectării întocmai a acestei tradiţieii. Da, a fost înăbuşit, dar va sosi curând momentul când paravanul ce opreşte extinderea adevărului va fi dat înlături şi el—adevărul— va ieşi la iveală dibuind fără teamă calea spre cel vinovat inşfăcându-l puternic de gât şi dând cu el tocmai în fundul beciurilor, ce până mai ieri le zornăia cheile în mâna sa atot-puternică. Azi, când se credea a fi la adăpostul ori cărei răspunderi; azi, când soarele—enigmatic de altfel—credea că-i luminează orizonturi strălucite, o viaţă de *rege al banului*, individul nostru se trezi în intuneric şi văzu cu desnădejdie că soarele cu lumina sa, nu-i servea lui, ci acelora ce de mult se sbat să scoată adevărul şi pentru adevăr au fost maltrataţi şi prigoniţi. Eroul nostru a minţit şi a susţinut minciuna, cu ce?! cu bani furaţi; iar „Corbii" fraţi de-ai lui l-au scos alb, alb ca neaua, pe el ce inima-i de criminal colcăe de slugile lui samodive.

Şi acum se vede ce dreptate au avut cu toţii! Ei o ştiau, dar gura le-a fost închisă de puterea banului... furat.

Orice om devine tâmpit chiar, de tristeţe în asemeni împrejurări, numai omuşorul nostru nu-şi pierde cumpătul că sunt sfori prea multe, pe care trăgându-le cu mâinile şi cu picioarele, pornesc în.... călătorie spre mulţi din *candizii* siguranţei statului.

Cum stimate domn Călătorescu—căci de prea mareţia domniei tale este vorba— cum de nu te cutremuri de mârşevia faptelor ce strigă ţeapa?!! cum scăpasei nepedepsit din vâltoarea adevărului?! Ce, oare sufletul curat şi sincer al omului ce l-ai trimis pe lumea ceailaltă, costa mai puţin decât caracterul de care eşti lipsit?!

Voi, buni Români, cari n'aţi putut atunci să vă manifestaţi indignarea ce aţi avut-o împotriva acestei *bestii* cu chip de om, voi, cei ce-l ştiţi c'a fost şi criminal, strigaţi acum şi judecaţi fapta de atunci, că domnul însuşi el vi la deschis.

E momentul să arătaţi odată cu noi, că escrocul de azi este criminalul de eri şi va fi mai ştiu eu ce mare satrap, mâine, de va scăpa din nou de uşurica povară ce-l apasă drept în creştetul capului, împingându-l spre celula celei mai îngrozitoare temniţe, alături de mulţi cari lâncezesc aci, poate nevinovaţi.

Nu uita copil răsfăţat al poliţiei că glasul sângelui nu poate fi de de nimeni înăbuşit. Nu uita că blestemul unui copil nevinovat, rămas orfan de tată, nu te va ajunge.

Nu uita nici figura mutilată şi trupul găurit de gloanţe al sărmanului *Ciumeti*, martir al Neamului Românesc. De-apururi va trebui ca el să-ţi fie'n minte, şi să te chinuiască aşa cum numai tu şi cu ai tăi aţi ştiut să chinuiţi!

Aminteşte-ţi dar Călătorescule acum, în călătoriile tale dintre baionete, că dreptatea învinge şi că răsplata este înzecită şi însutită, deci aşteapt-o cu satisfacţie, că o meriţi după faptele ce-ţi aparţin.

Fă bine dar şi strigă cu glas tare să te audă şi victimele tale:

„Eu sunt Călătorescu, chestor de poliţie, criminal şi escroc.

Feriţi-vă de mine.

A. B.

şi-au împrumutat nume româneşti de Graur, Scrutator, Brănişteanu, Fagure... şi care astăzi sunt directori de ziare ca: Dimineaţa, Adevărul, Lupta, Zorile ziare de educaţie românească, cu foarte multe permise gratuite pe C.F.R., recomandate de ţăranul Ion Mihalache şi sprijinitoare cu bani grei de pe spinarea noastă, a partidelor româneşti.

Aceşti stăini au adus în curata ţară românească duhul vătămător al răului.

La sfârşit o întrebare pe care o pun nu consului Iancu, Honoriu sau Armand, căci pe dumnealor nu-i interesează, ci lui nenea-Stan cel cu 6—7 copii şi numai un pogon de pământ sau cetăţeanului ce şi l-a vândut şi pe acesta ca să-şi dea copiii la carte. Ce vor face aceşti tineri crescuţi în atmosfera aceaste puturoasă şi unde îşi vor câştiga pâinea zilnică, căci brazda nu-i mai poate hrăni pe toţi, iar oraşele singurul lor loc de refugiu, sunt monopol exclusiv străin şi jidovesc?

Partidele politice cari au guvernat până acum şi aproape au guvernat toate au făcut dovada maximă a incapacităţii lor. Peste tot a dominat numai interesul personal. Ele sunt acelea care au dat posibilitatea tuturor acestor venetici de a ajunge la locul unde se găsesc. In numele umanitarismului pe care l'au propagat în schimbul subventiilor lor acordate cluburilor politice suportăm jugul străin în propria noastră ţară.

Se ridică o generaţie născută în bubuiturile tunurilor dela 1914, botezată în idealul tinerilor dele 1922, cu adolescenţa oţelită în adâncurile puşcăriei naţionale, care cu crucea în mână îşi pregăteşte educaţia în lagărele de muncă dela Carmen-Sylva, Cluj, Arnota, Buga etc. pentru a salva obidită naţie românească şi a-şi croi singură o viaţă pe care ea o va trăi.

Spre ea se va îndrepta tineretul românesc.

PAISIE

VIATA POLITICA

Oficiosul partidului „Totul pentru Ţară", ziarul, Braţul de fier din Focşani, publică **Chemarea** pe care d. general Cantacuzino, şeful politic al partidului, o face românitor. O publicăm şi noi.

TOTUL PENTRU ŢARA

CHEMARE

Şeful meu politic **Corneliu Codreanu,** mi-a spus:

„Domnule General, la 10 Decembrie 1934 s'a împlinit termenul legal, după care aveţi dreptul a cere un semn electoral şi-a înfiinţa un partid politic. Vă rog deci să înfiinţaţi un nou partid pentruca toţi cei ce cred într'o Românie Nouă să poată activa politiceşte sub o formă legală.

Eu rămân pe vechea poziţie (astăzi ilegală) a Gărzi de Fier, pe care nu o pot părăsi, deoarece pe **nedrept** şi fără nici o justificare legală a fost disolvată.

Inţeleg să lupt până la capăt pentru dobândirea dreptăţii şi legalităţii *Legiunii Arhanghelul Mihail şi Gărzii de Fier.*

In acelaş timp vă rog, să-mi permiteţi a mă ocupa în noul partid cu problemele de educaţie legionara".

In consecinţă înfiinţez pe data de 10 Decembrie partidul politic **„Totul pentru Ţară" şi-l înfiinţez cu o sigură condiţie,** să recunoaştem cu toţii pe **Corneliu Zelea Codreanu ca şeful nostru spiritual.**

Adepţii acestui partid îşi propun şi jură împreună cu mine să îndeplinească cu tenacitatea ceasurilor de tranşee, în contra tuturor adversarilor şi adversităţilor următoarele:

In ordinea spirituală: Inălţarea morală a poporului Român; Cinste, Demnitate, Ordine, Dor de muncă şi credinţă în Dumnezeu.

In ordinea Naţională: Apărarea legală a Romaniei în contra primejdiilor mereu crescânde cari o pândesc, fie din afară fie dinăuntru.

In ordinea Socială: Dreptate şi pâine pentru toţi acei cari muncesc.

In ordinea Statală: O organizare monarhică de Stat şi în Stat adecvată nouilor împrejurări de viaţă românească.

In ordinea Internaţională: Pace şi bună învoire cu toţi cei ce vor respecta hotarele României şi toate drepturile noastre de Stat liber.

Pe baza acestor principii, chem sub steagul nou înălţat pe toţi Românii şi Româncele ce doresc din adâncul inimii o altă soartă acestei ţări.

Totul pentru Ţară, pentru Rege, pentru Cruce.

GENERAL CANTACUZINO-GRĂNICERUL
Strada Imprimerie Nr. 3 Bucureşti

N.B. Cu certificatul Nr. 9 din 20 Martie 1935, la Ministerul de justiţie—Comisiunea Centrală Electorală—s'a îndeplinit toate formele necesare legale acestui partid.

ŞTIRI ŞI FAPTE

CURTEA-DE-ARGEŞ. *Asociaţia studenţilor creştini.* Intr'o atmosferă frumoasă şi plină de camaraderie, zilele trecute, asociaţia studenţilor din oraşelul nostru şi-a ţinut adunarea generală pentru descărcarea vechiului comitet.

Fostul preşedinte d. Nicu Fianu un om modest şi activ—după cum mărturisesc toţi membri—a vorbit despre activitatea vechiului comitet care a luptat din greu, cu multe piedici. Remarcăm pe lângă indolenţa unor membri cari numai ajutor şi gând frumos pentru bunul mers al asociaţiei n'au avut, şi un mare fapt care ne-a pus pe gânduri: lipsa de ajutor din partea autorităţilor, oricare au fost ele şi sub orice partid.

Oraşelul C.-de-Argeş, românesc curat, trăeşte numai prin tineret. Ei singuri aduc noutatea vremii. Inchis între dealuri, el şi-a format o viaţă propie, neschimbată. Şi când tineretul acesta pulsează de energie şi curaj e de mirare ca să fie neajutat de cine trebue.

I-am văzut zbătându-se, să formeze o bibliotecă. E cel mai frumos gest şi care n'are—socotesc—egalitate, fiindcă nu ştiu ce asociaţie a mai făcut aşa ceva.

In plus în C.-de-Argeş are un rol extram de important: oraşul n'are o bibliotecă—cât de mică—şi a asociaţiei este un bun imens pentru el. Dar, răsfoind cele câteva sute de volume pe care le are n'am văzut donate decât câteva şi a'ea tot de studenţi: restul sunt cumpărate.

Cinste studenţilor din C.-de-Argeş. Au făcut mult.

Am mai auzit ceva frumos. Spunea preşedintele că rolul unei asociaţii studenţeşti mai este şi acela de a face legătura între straturile noastre sociale. E greu.! Când mai există chiar un partid care are ca program lupta de clasă, nivelarea şi înfrăţirea dorită de voi este încă un ideal. Ce-ai mai vrut să înţelegi d. preşedinte d-ta care lupţi ca un om drept şi cinstit?

Nu-ţi pare că înfăşuraţi în idei frumoase ne-am creiat o lume aparte?

Dar, cinste ţie preşedinte care mai ştii să gândeşti frumos!

— —

COLONIA ELEVILOR ŞI STUDENTILOR DE PESTE HOTARE. In localul Seminarului şi de data aceasta a venit o colonie trimeasă de minister. Am fost printre ei şi i-am cunoscut. Vorbesc cu drag de viitorul ţărei şi vor să moară pentru binele ei.

— —

Din iniţiativa P.S. Episcop Nichita şi cu concursul d-lui Profesor I. Popescu Pasărea şi a mai multor conferenţiari din Bucureşti şi ţară se deschid în localitate cursurile de vară pentru cântăreţi.

Incep la 16 Septembrie a.c.

Găzduirea, masa şi cursurile vor avea loc în localul Şcoalei de cântăreţi.

Dorim că aceste cursuri să fie cât mai frequentate, chiar de oameni cari nu sunt dascăli.

— —

La noul local de biserică care se construeşte în parohia Domnească, materialul de fierărie pentru construcţie, s'a dat în antrepriză jidanului Mişu Michel.

Par'că nu mai erau români!

Ştiri şi Fapte

PITEŞTI. Suntem informaţi că jidoavcele din localitate au început să dea slujbe pela bisericile noastre creştine.

Nimic mai îmbucurător pentru biserica noastră, pentru că dorinţa ne este să aducem la calea cea dreaptă pe necredincioşi; însă, gestul jidoavcelor este insinuant şi voia lor este să-şi bată joc de biserică. Una din ele a mers până acolo să spună că trebue să i se slujească molitfe că ea plăteşte de trei ori mai mult.

Vom reveni asupra cazului.

— —

Primim la redacţie o informaţie destul de valoroasă. E vorba de un locotenent farmacist care e în dragoste ne bună cu o jidoavcă, pentru care e capabil să părăsească armata ca s'o ia în căsătorie.

La întrebările sceptice cari i se pun mamei jidoavcei, referitor la căsătorie, aceasta răspunde că ei se iubesc şi, „apoi nu prea ne temem noi!“..

— —

COSTEŞTI. In noaptea de 20 spre 21 Iulie, cu o zi înainte de a se sfinţi biserica din această comună, un ţăran de nuanţă politică ţărănistă a dat foc unui stog de grâu al unui alt ţăran de nuanţă liberală. Stogul de 200 de clăi a ars complect.

Spun uni că exact acum 5 ani, când a ars biserica din acest sat cu 100 oameni, faptul s'a întâmplat la fel.

— —

LUNCA-CORBULUI. In această comună s'a înfiinţat un dispensar. Până acum însă nu se ştie unde-i este sediul; nu se cunoaşte doctorul, care a apărut meteoric şi a dispărut la fel, după ce a dat vr'o câtorva ţărani cu cazane, certificate medicale contra 400 lei. Clar este că dispensarul este băgat în buget şi doctorul trebuie să primească leafă. Dar vrem să-l vedem la locul lui, il rugăm să vină.

Bieţii oameni, tot cu babele se lecuesc!.

— —

MOSOAIA.—La 25 August a c va avea loc o serbare, urmată de bal, dată de un grup de elevi, în această comună.

— —

PADUREŢI. La proprietatea Ivănuşi au fost la muncă 40 de soldaţi cu un plutonier. Contractul este făcut ca să muncească 12 ore pe zi şi să fie trataţi mai omeneşte.

Suntem informaţi că dorm pe afară, sau în şură, fără nici o pătură cu care să se acopere şi că li se dă mâncare proastă; iar munca se face de 15 ore pe zi. Disperat, unul din ei s'a prezentat la Jud. ocol Lunca Corbului pentru a reclama dar n'a găsit pe nimeni.

De s'ar putea cunoaşte lucrurile acestea de d. Comandant al Reg. 6 Artileriei

— —

FRAUDE LA STROEŞTI. Pentru neglijenţe în casa comunală şi mai ales pentru fraude de 10.000 lei şi mai bine, săvârşite în cassa comitetului şcolar Stroeşti Argeş, secretarul primăriei C. Ionescu a fost înlăturat din funcţiunile ce ocupa ca secretar comunal şi casier al com. şcolar, şi înlocuit cu tânărul elev al şcoalei de ştiinţe de stat Ioan Ionescu; iar casier la comitetul şcolar a trecut D-l învăţător C. Ciolcă. Fraudele s'au comis astfel: 1) Un bon de plată cu care s'a plătit de două ori aceiaş furnitură care apoi s'a anulat şi s'a scos altul cu aceiaş valoare de vro 5000 lei. 2) S'au încasat bani depe arenda locurilor şcoalei în valoare de peste 5000 lei, fără nici o chitanţă şi 3) Un sold de peste 1000 lei lipseşte din casă. Total circa 11000 lei care s'au furat numai din bugetul anului 1934. la o şcoală datoare cu peste 100.000 lei pentru construcţia noului local de şcoală.

Revizoratul, comit. şcolar judeţean Inspectorii de comitete şcolare şi mai ales Onor Parchet de Argeş sunt rugaţi să se ocupe puţin de această chestiune. De-o lună de zile nu s'au stabilit încă răspunderile şi banii nu s'au restituit. Susnumitul secreter e în recidivă şi fără nici o probă, dă vina pe alţii. Cuvântul Argeşului îşi face datoria în numele cinstei, să-i denunţe, fără sperţ fără politică, fără interes personal. Ah! Unde eşti tu Ţepeş Doamne, ca punând mâna pe ei..., să-i tragi în ţapă!?

O LAMURIRE

Primim dela directorul nostru, scrisoarea pe care o publicăm mai jos.

Cuprinsul ei nu ne miră deloc. Directorul nostru e un om disciplinat. Greşind faţă de şef şi legiune, ştie să-şi facă pedeapsa demn şi corect. Cinste lui.

Noi nu l-am pierdut însă. Sufleteşte este lângă noi şi sprijinul ăsta ne este imens de necesar.

Prietene Leone, oricând fapta ta ne va fi exemplu. Trimite-ne pe aripi de vânt gândul tău şi încurajarea ta.

Să ne trăeşti prietene!

PRIETENI,

Cunoaşteţi toţi dragostea şi avântul cu care am pornit la înjghebarea acestui modest Cuvânt al Argeşului, Lipsa unei foi de atitudine dreaptă şi luptă cinstită cum şi necesitatea înfruntării unor tendinţe compromiţătoare în presa de provincie au fost pietrele de hotar cari au jalonat drumul precis de până acum al acestui ziar.

Primit cu entusiasm de lumea creştină, bine apreciat de întreaga presă naţionalistă din ţară, Cuvântul Argeşului şi-a justificat tendinţele şi nevoia de a trăi.

O informaţie rău înţeleasă la apariţia lui m'a târât *pe mine personal* în păcatul greşelei şi al încălcării disciplinei.

Inţelag să-mi ispăşesc greşala.

Foaia este independentă, eu nu pot fi.

Am călcat ordinele, din înţelegerea lor greşită; am greşit prin dorinţa de a face bine, îmi ispăşesc acum pedeapsa, pentru că aşa trebue, pentru ca aşa cere disciplina legionară.

Legionarul când greşeşte, plăteşte. Şeful meu politic şi spiritual Corneliu Zelea Codreanu, interzicându mi cele de mai sus pe lângă pedeapsa pe care o efectuez aici în câmpul marei şcoli a omului de mâine, înţeleg să vă anunţ că cinstea pe care mi-aţi acordat-o de a sta în fruntea acelui ziar nu-mi mai aparţine şi vă rog a mă descărca de ea.

Asemeni şi în ceeace priveşte colaborarea mea.

Am încredere că veţi înţelege cărui comandament superior mă supun când vă părăsesc pentru a trece în cadrul luptei efective a „Totului pentru ţară“ şi numai a lui.

Am iarăşi destulă încredere că voi veţi menţine foaia pe aceiaşi linie cinstită şi curată.

Greşind eu, cred că veţi pricepe că ar fi urât a înşela şi voi aşteptările celor ce v'au acordat încrederea atât de sincer.

Dumnezeu cu voi!

Leon Th. Popescu

Carmen-Sylva—Tabăra legionară

3, August 1935

Ziarul „PORUNCA VREMII“ publică la rubrica tineretului constructiv sub titlul „Totul pentru ţară“ un scurt reportaj asupra modului în care înţelege să lucreze acest tineret. Reproducem câteva pasagii.

Şantiere. Membrii partidului „Totul pentru ţară“ sunt datori să se întrunească—ori cât de puţini—pentru a lucra ceva în comun pentru binele obştesc: un podeţ, o reparaţie, o biserică, o şcoală, o troiţă, etc.

P. T. P. Ţ. a organizat şi tabere de muncă şi educaţie legionară în diferite părţi ale ţării Obiectul acestor tabere e de a dura ceva trainic şi de a face membrilor partidului educaţia devotamentului, a sacrificiului şi eroismului.

Funcţionează în prezent 14 asemenea tabere.

După-ce face o descriere a acestor tabere încheie:

Intrucât spaţiul destinat acestui reportaj este pe sfârşite, ne vom mărgini a arăta numai că membrii acestui partid aparţin tuturor claselor sociale şi că la fabricatul cărămizii sau la spargerea stâncii dure, iau parte cot la cot, simplu salahor şi profesorul universitar, muncitorul de fabrică şi magistratul, funcţionarul comercial şi medicul, inginerul, marele industriaş etc.

Români Creştini!

Feriţi-vă de otrava vărsată zilnic prin coloanele Dimineţii, Aeevărului, Luptei, Zorilor, Cuvântului liber!

Fraţi Creştini!

Sprijiniţi presa Românească. Numai astfel veţi contribui la victoria pentru care luptă azi întreaga ţară conştientă!

Fraţi Români!

Cumpăraţi numai dela români! Sprijiniţi comerţul şi industria românească. Comercianţi români!

Primiţi cu bunăvoinţă şi serviţi-i cosţincios şi cinstit pe fraţii voştri creştini, numai astfel veţi putea înlătura lepra iudaică!

SPORTIVE

S. S. Vâlceana—Sporting-Club 5-1 (3-0)

In faţa a peste 500 spectatori, a avut loc Duminică 4 August crt. pe arena din str. Primăverei Sporting-Club un Match de Foot-Ball între echipa sportivă S. S. Vâlceană şi Sporting Piteşti.

La fluerul d. arbitru Papaiani s'au aliniat următoarele formaţi:

S.S. Vâlceană, Mircea, Badiu I Petrescu, Coravu, Aurel, Cici, Badiu II, Tache, Filip, Dorel şi Frăcea, iar;

Sporting: Titoi, Nicolescu II, Voica, Vasilescu, Ştefănescu Nicolescu I, Breto, Vasilescu II, Rădulescu, Nicolau, Bordoni.

Negru-albi, dela început s'a arătat superioară Verzi-albilor cari a jucat cu 3 jucători dela rezervă.

Din primul mitan, s'au marcat 3 puncte prin Dorel în m. 25, Badiu II m. 30, iar în m. 40 marchează tot Dorel pentru S. S. Vâlceană.

La pauză scorul este de 3-0 pentru Vâlceana'

După pauză, Sporting atacă cu înverşunare, însă fără rezultate precise.

In minutul 38, arbitrul acordă *o lovitură din colţul terenului* (corner) pentru verzi-albi pe care Bordoni il transformă în goal. Dar cu toate eforturile pe cari le depun nu mai reuşesc să înscrie nici un punct. Negru-albi şarjează din nou şi în m 42 Babiu II marchează, fiind urmat în minutul 45 de Constantinescu care marchează al 5-lea punct.

Dela oaspeţi s'au remarcat fraţii Badiu, Petrescu, Dorel şi Mircea care a fost mult încercat în poartă; iar dela gazde: Voica, Vasilescu, Stefnescu şi Breto.

D. Papaiani, a arbitrat corect şi autoritar.

Nicu Vreme

N. R. Suntem informaţi că în conducerea Sportingului, ca secretar este jidanul Sapira. Pr. Sorescu preşedintele clubului poatesta alătura de el, ori bisericească d-sale putere dă nuanţă sfântă şi ertătoare păcatelor jidoveşti?

Abonamente:

Un an 100 Lei

Şase luni 60 „

Instituţii 200 „

Comercianţii, meseriaşii şi industriaşii romani, vor avea în preţul abonamentului şi o reclamă gratuită.

Tipografia „Liga Poporului“ Ion I. Iotta — Piteşti, Str. D-na Bălaşa Nr. 45